

Phạm văn Khôi

Ông hàng xóm dạy con

Trong tập truyện ngắn: Vùng xoáy Luân hồi



Nếu cái mảng cốt ép vênh vào kia mà biến thành một bức tường gạch vuông vắn phẳng lì thì tôi đâu còn có cái hạnh phúc được tận hưởng những âm thanh tuyệt diệu của ông hàng xóm tốt bụng !

Để vừa được nghe, vừa được nhìn trộm (mô phật !), tôi đã bí mật khoét một lỗ nhỏ trên vách ngăn nhà bằng cốt ép. Tôi khéo chọn vị trí đến nỗi cả hai gia đình đều không nhận ra. Ở cạnh mới biết, ông hàng xóm của tôi có những kiểu dạy con vô cùng quyến rũ và kì quặc. Trong con người ông, như có một nguồn kiến thức sự phạm vô tận. Có lẽ, ông được Trời phú. Tuy ông bố thì như vậy. Nhưng thằng con trai bé bỏng của ông cũng chẳng phải vừa. Nó không hỗn láo, lêu lổng, nhưng lì lợm và “chịu chơi” hết mực. Tội của nó chỉ là quá say mê với trò chơi điện tử. Say mê đến mức bỏ cả ăn, cả học. Ông hàng xóm của tôi gọi cái máy chơi điện tử là bộ óc thông minh chết tiệt ! Nó lừa đảo trẻ em khủng khiếp, mê hoặc trẻ em như mụ phù thủy xấu xí. Ông tiên đoán rằng : Đến thế kỉ hai mươi hai thì trẻ em trên toàn thế giới đều lười biếng và cạnh thi. Có lần ông mắng thẳng con :

- Mày đừng tưởng tao không dạy được mày đâu nhé ! Khi tao mà kết hợp giữa cương và nhu thì...dẫu người mày có là thép,cũng phải chảy thành nước !

...Có lần,ông để bát cơm dưới đất,rồi bắt thằng con chống hai tay,úp mặt xuống ăn. Ông bảo...Đấy là cách “Giáo Nhục” theo kiểu “Lưỡng cầu tranh phân”.

Một lần khác,ông dọa nó :

- Nếu mày mà vẫn cứ suốt ngày đi bấm điện tử thì tao sẽ...cưới cho mày một con vợ ! Dứt khoát mày sẽ có vợ !...Mặc dù mày còn lâu mới đủ tuổi kết hôn...nhưng tao cho mày cưới “chui” !

Không hiểu sao,phương pháp này của ông lại có hiệu nghiệm ? ! Nhưng cũng chỉ “cải tà” thằng bé được trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ.

Còn thằng con tôi cứ lăm lép suốt ngày quanh quẩn ở nhà. Có lẽ nó sợ tôi “gần mực thì đen...” chẳng ? Riêng tôi thì cho rằng : Ông hàng xóm đã làm thay công việc dạy con của tôi.

Mấy ngày nay không được nghe thấy tiếng của ông hàng xóm dạy con làm cho tôi cứ thấy như thiếu thiếu một cái gì ? Tâm can cảm thấy nao nao,bứt rứt !...Chẳng lẽ,tôi đã chịu chung số phận với những kẻ xấu số được thiên hạ gọi là Nghiện ? Có lẽ vậy,bởi tôi thèm được nghe thấy tiếng rầy la dạy con của ông hàng xóm. Những lúc rảnh rỗi khác,tôi lang thang ngoài phố rình xem những vụ lộn xộn.

Có tiếng nói rất nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ thiếu não của ông hàng

xóm :

- Con vào đây ! Vào...đâ...â...â...đây !

Tôi lao vào cái lỗ nhòm bí mật lẹ như một con mèo đói vồ chuột.

- Bố đã từng khuyên bảo con,đã từng đánh đấm con hàng trăm lần rồi mà con không hề biết nghe lời ! Thôi thì...bố cũng đành để cho cái cục thịt biết đi mới mười ba tuổi trôi theo dòng đời vậy ! Con bằng lòng chứ ? Bố chấp tay chịu thua con...

- Con...

Thằng bé nói lí nhí trong mồm ,tôi không làm sao nghe rõ...

- Bây giờ mày ra cửa sổ cầm cái roi mây vào đây !

Ông hàng xóm của tôi bỗng đổi giọng,rít lên những âm thanh như xoáy vào da thịt.

Thằng bé run rẩy cầm cái roi mây đã ngả màu vàng óng,đưa cho ông bằng hai tay.

- Mày cầm lấy cho thật chặt !

Thằng bé lộ vẻ ngạc nhiên. Ông chậm rãi nói :

- Bây giờ mày bình tĩnh nghe tao nói...Nếu mày còn có chút tình thương nào đối với tao,thì mày nên nghe tao.Bằng không,tao sẽ bóp chết mày...như bóp chết một con muỗi ! (Thằng bé run rẩy như chiếc roi trên tay của nó)...Mày có biết bây giờ mày phải làm gì không ?...- Mày phải dồn hết sức lực của mày...cái sức lực mà tao đã vun trồng cho mày mười ba năm qua,để mà...quất vào mông tao...mông cái thằng bố khốn khổ của mày...đủ số roi mà tao đã từng cho mày...rõ chưa ?

Vừa nói dứt lời,ông đã soài sắp ra giường và vạch ra đôi mông xám xịt. Trông nó không giống một thứ thịt nào cả. Tôi thấy trên khuôn mặt khắc khổ của ông giàn giụa nước mắt.

- Đánh ! Đánh đi mày ! Hãy vì thương tao mà đánh !
- Nhưng...bố có tội gì mà bắt con đánh...bố ơi ! Hừ...hừ...
Thằng bé bỗng khóc nức nở. Chưa bao giờ tôi thấy nó khóc như vậy. Tôi chợt nhận ra rằng,thằng bé này thật công minh.
- Tội gì à ?...có đấy,tội tày Trời là đằng khác...Đó là cái tội đã không dạy được mày !...Thôi,còn chờ gì nữa.đánh đi...đánh !...

Tôi không còn đủ can đảm để chịu đựng được nữa. Tôi nhào xuống,lấy tay bịt tai lại. Thằng con tôi đang ngồi im lặng bên bàn học. Nó giương cặp mắt sắc lạnh và đầy vẻ bí hiểm lên nhìn tôi. Tôi cảm thấy ớn lạnh...đột nhiên,tôi lo sợ sờ vào đôi mắt của mình...

Hôm sau,tôi dậy thật sớm đi mua gạch.

Hà Nội 1991

Nguồn: Tác giả/ VNthquan - Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 21 tháng 12 năm 2008